

РЕШЕНИЕ

№ 5583

гр. София, 16.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5346** по описа за **2020** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 18.02.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 95-ти състав по НАХД № 18730/2019г. е потвърдено Наказателно постановление № 22-006064/01.11.2019г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“-С., с което на [фирма] на основание чл.415, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/ е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева за неизпълнение на дадено задължително предписание под № 30 от Протокол за извършена проверка с изх.№ ПР1910363/10.05.2019г.

Решението е обжалвано от санкционираното дружество като с доводи за неправилно приложение на закона, допуснато съществено процесуално нарушение и явна несправедливост на наложеното наказание се моли за отмяната му и за отмяната на потвърденото с него наказателно постановление. Твърди се, че съдът не е отчел обстоятелството, че на дружеството до този момент са издадени общо 39 наказателни постановления /НП/ като 36 от тях били за едни и същи нарушения – неизпълнение на дадени задължителни предписания. Ангажирайки отговорността на дружеството за неизпълнение на дадено задължително предписание административнонаказващият орган /АНО/ избягвал отговора на въпроса за причините за неизплащане на

възнагражденията на служителите и доказването на това твърдение. Налагайки отделна санкция за неизпълнението на всяко едно от предписанията за изплащане на трудово възнаграждение АНО прилагал санкция, която не може да постигне целената от закона превенция. В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържат чрез адв.Д., която допълнително привежда обстоятелството, че по въпроса за дължимостта и изплащането на трудовото възнаграждение между страните е налице висящ съдебен спор.

Ответникът по касационното оспорване чрез юрк.Х. в съдебно заседание моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба, а обжалваното решение намира за правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

За да постанови решението си въззивната инстанция е приела за установена следната фактическа обстановка:

В периода от 25.03.2019г. до 10.05.2019г. била извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на дружеството касатор от служители на Д „ИТ“ С.. Проверката приключила с издаването на протокол изх. № ПР1910363/10.05.2019г., съгласно който на дружеството били дадени за изпълнение 38 /тридесет и осем/ задължителни предписания. Предписанието под № 30 било работодателят [фирма] да изплати уговореното и начислено във ведомостта на служителите за месец февруари 2019г. трудово възнаграждение за извършената работа на Й. И. П. – А. и Ц. Н. Д., съгласно чл.128, т.2 КТ. Предписанието не било обжалвано и влязло в сила.

За времето от 21.06.2019г. до 10.07.2019г., по повод депозирани сигнали от Й. П. – А. и Ц. Д., била извършена последваща проверка на дружеството от служители на Д „ИТ“ С. като въз основа на изискани и представени от дружеството документи до приключването на проверката, проверяващите констатирани, че даденото с протокол изх. № ПР1910363/10.05.2019г. задължително предписание под № 30 не било изпълнено, като от страна на дружеството не били ангажирани доказателства, удостоверяващи изплащането на начисленото на двете служителки трудово възнаграждение за месец февруари 2019г. Констатациите на инспекторите били обективирани в протокол за извършена проверка изх. № ПР 1922392/10.07.2019г.

Предвид това, доколкото срокът за изпълнение на предписанието бил изтекъл, същото не било обжалвано и било влязло в сила като задължително за изпълнение, на 10.07.2019г. срещу дружеството бил съставен АУАН и въз основа на него издадено процесното НП за нарушение на чл.415, ал.1 КТ.

Въз основа на така установената фактическа обстановка решаващият съд е обосновал извод за законосъобразност на НП.

Решението е правилно.

Разпоредбата на чл.404, ал.1, т.12 КТ гласи, че за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с

държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл.400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат принудителни административни мерки, в частност по т.12 да дават задължителни предписания на работодателя и органа по назначаването за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения.

В конкретния случай по повод подаден сигнал от бивши служители на дружеството, е извършена проверка от контролните органи по спазване на трудовото законодателство, при която е установено, че работодателят не им е изплатил дължимите трудови възнаграждения за м.февруари 2019г. Поради това с Протокол за извършена проверка изх. № ПР 1922392/10.07.2019г. на работодателя са дадени задължителни предписания като е определен срок за изпълнението им. Даденото на основание чл.404, ал.1, т.12 КТ задължително предписание представлява индивидуален административен акт, законосъобразността на който може да бъде оспорена по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс – чл.405 КТ. Всички наведени в касационната жалба доводи за невъзможност за изпълнение на предписанието под № 30 са ирелевантни към законосъобразността на процесното НП. Начинът и срокът на изпълнение са задължителни реквизити на индивидуалния административен акт – чл.59, ал.2, т.5 АПК, представляват част от неговата разпоредителна част и подлежат на проверка при съдебно обжалване на акта при проверка за наличие на основанията по чл.146 АПК. Именно към това производство биха имали отношение възраженията, че двете, посочени в предписанието лица са отговаряли за изготвяне на ведомостите за изплащане на трудовите възнаграждения. Както правилно е посочил районният съд това обстоятелство е ирелевантно, тъй като те са прекратили едностранно трудовите си правоотношения с дружеството-касатор в началото на месец март 2019г., при което не са имали задължението да изготвят ведомостите за изплащане на трудовите възнаграждения за месец февруари същата година /съгласно приложените по делото копия от трудови договори на двете лица е уговорено, възнаграждението за всеки изработен месец е било дължимо ежемесечно до края на следващия месец/. В контекста на изложеното преценката за законосъобразността на предписанието е извън обхвата на контрол в проведеното съдебно производство по оспорване на издаденото за неизпълнението му НП.

Безспорно е установено, както от административнонаказващия орган, така и в хода на съдебното производство, че задължителното предписание не е изпълнено по начина и в сроковете, указани в протокола за извършена проверка. С това си деяние санкционираното лице е осъществило вмененото му нарушение, за което правилно е наложена санкция по чл.415, ал.1 КТ, чийто размер е определен в размер на 2000 лева. Изложените доводи от решаващия съд по отношение размера на санкцията се споделят от настоящата инстанция и не следва да бъдат преповтаряни.

Споделят се доводите на съда и по отношение възражението за издадени общо 39 наказателни постановления и размера на наложените с тях санкции, мотивирано в касационната жалба.

По тези съображения оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна. Същото следва да бъде определено в размер на 80 лева, на основание чл.63, ал.5 ЗАНН, във вр. с чл.37, ал.1 ЗПП, във вр. с чл.27е от

Наредбата за заплащането на правната помощ.
Водим от горното, Административен съд София-град, IX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 18.02.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 95-ти състав по НАХД № 18730/2019г.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ сумата в размер на 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.